

**Ta tõmbas mind üles õuduse august ja
paksust porist. Ps 40:3,4**

Me oleme kõik patu õuduse augus ja poris. Meie lihalik, isekas meel on sellest tõenduseks. Vähe inimesi näevad seda ja veel vähem kui sügav see auku ja pori on. Aga Jumala lapsed kogevad seda alati. See kogemus ei ole neil aluseta tunne, vaid see põhineb tõele. Apostel Paulus pahvatab: „Kes ostab mu lahti sellest surma ihust?“ Rm 7:24.

Pattulangemise tulemusena oleme vajunud nii sügavalt patu porisse, et kõik meie mõtted ja püüdmised on Jumalale vastased. Paulus aga teadis, kust leidub pääste: „Tänu olgu Jumalale meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi.“

Paulus ei kõnele Jumala abist, vaid ostmisest, sest meie ei suuda ise mitte midagi teha, et patusest elust pääseda. See on kogunisti Jumala tegu Jeesuse läbi.

Psalmi kirjutaja jätkab: Ta asetab mu jalad kaljule. See kalju on Jeesus ehk Jumala arm Tema ohvrurmu alusel. Selle kalju tagajaks on Jumal ise, kes juba enne maailma loomist otsustas päästa meid oma Poja läbi.

Ilma Püha Vaimu juhtimiseta tahame meel-
sasti otsida kaljusid mujalt, nagu oma usust, juma-
lakartlikkusest ja vaimsest elust. Ent taolised ku-
jutletud kaljud varisevad katsumustes kohe kok-
ku.

Vii mind kõrge Kalju peale, kuhu vaenlane ei saa,
vii mind kindla Kantsi sisse, mis jääb seisma lõpmata!

Oh, mis rõõmu Kalju annab minu hingel alati!
Tema rüppest jookseb välja rahu, väge rohkesti.

Selle kõrge Kalju peale rajan oma õnnistust.
Ta on vanast ajast seisnud ja jääb seisma igavest.

Kalju, kes Sa andsid mulle eluvett, Sind kiidan ma.
Su peal jään ma kuni viimaks taevasse mind tõstad Sa.

Siioni Kannel 29:1,3,5